

ДИЛЯН БЕНЕВ

ЕДИНОБОРСТВО

chitanka.info

„Живот ли бе — да го опишеш? Живот ли бе — да го разровиш?“ — е казал Вапцаров. Да, живот беше. Особено моят. И ако радостите в него бяха нещо нормално — той още дълго щеше да минава за такъв. Но за жалост, щом нещата получиха обратно измерение, на мене ми стана някак неловко и думата живот бе изпразнена от съдържание.

Живеех от няколко години на видно място. Кооперацията ни беше средно хубава, от доста време, на шест етажа и с тавани, които не ставаха за живеене, а предимно за склад. Но те и за склад вече не ставаха, тъй като покривът постоянно течеше и бяхме взели соломоновското решение да ги продадем за още един етаж и да си вземем парите — тези така жадувани пари, които толкова много са погълнали живота ни, че ако изобщо ги нямаше, и родът човешки щеше да бъде друг. Но уви!...

В един късен следобед тъкмо излизах от блока, за да отида до магазина, и ме срещна комшийката от горния етаж:

— Накъде така?

— Ами да купя това-онова...

— Пък аз вече бях.

— Е, здраве да е.

— Знаеш ли? Все се каня да те питам — ти защо си за продажбата?...

— Как защо? Ами това са немъчени пари. Кой ти ги дава?

— Да, ама от тези пари за нас какво ще остане? Едно нищо!

— Кой ти каза това?

— Аз ти казвам. Че помисли само — парите от таваните ще отидат за асансьор, за домофон, за входна врата и за какво ли не още?...

— Напротив! Всичко е точно. И каквито и разходи да имаме — аз съм ги сметнал, — за всеки от нас ще останат немалко пари.

— Добре, остави парите — но има друго, което е по-лошо...

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че скелетът на блока е много некачествен и при надстройка всичко ще рухне. Я виж каква е мазилката?... И на туй отгоре таванът в моя дом е вече напукан. Ами ако и в другите е така, само туй ни остава...

— Няма място за униние.

— Бе недей така! Не знаеш какво ни чака?...

— Ами най-много нищо.

— Говориш ги на вятъра.

— Не знам кой ги говори, но в блока има двама архитекти.

— Остави ги, тях склерозата ги гони.

— И това ти го казваш!...

— Естествено!

— Виж какво! Дай да се разберем. Те са специалисти и много добре знаят, че блокът ни е устойчив на допълнително натоварване. Дори единият от тях сам го е проектирал.

— Ами толкова му е работата...

— Недей така. Виж само как е при съседите... Те как имат надстройка?

— Да, но при тях конструкцията е друга.

— Напротив! Те са сходни и са излети по едно и също време.

— Бил си там, че знаеш!...

— Добре тогава. Ще ти дам най-убедителния аргумент: нали този, който ще строи, трябва да има разрешително. А за да го има, нали ще минат съответните органи, изследвайки блока.

— И пак гаранция няма! Всичко е непредсказуемо. Но стига повече. Ще бъдеш ли след един час у вас?

— Ще бъда.

— Добре, ще дойда да видя дали и при теб не е напукано.

— Ами ела.

— До скоро.

В уреченото време тя звънна и влезе. И след като се убеди, че при мене няма нищо, което да я накара да се чувства действително права в своята историческа мисия да вижда повече от другите и да ги упреква за тяхната слепота, на нея ѝ стана някак неудобно:

— Значи е напукано в другите апартаменти.

— Ами виж, инициативата е твоя.

И в този миг, в този експлозивен и за двамата миг, който винаги идва внезапно, изпратен от тъмните сили — тя пипна радиатора ми в хола.

— Значи парното ти работи?!...

— Много добре знаеш, че то е изключено, откакто живея.

— Ами това какво е?

— Това е дреболия... Туй, че вентилът малко изпуска, не може да се прави на въпрос.

— Но това е безумие! Ние да плащаме големи сметки, а ти да ни бъркаш в джоба! Не, това няма да стане!

— Че аз никого не ощетявам. Както виждаш, живея в другата стая с акумулираща печка. А от този радиатор нито мога да се отоплявам, нито искам.

— Няма такова нещо. Тази топлина може да е дреболия. Но тя всеки ден се трупа и накрая ние ставаме за смехория.

— Но аз не мисля така.

— Мен това не ме интересува. За мен ти си в нарушение. Я да ти видя другите радиатори...

И започна тъй да ги опипва, както крадците пипат някоя плячка, която може да ги направи задълго щастливи.

— Не работят.

— А сега олекна ли ти?

— Трябва да извикаш техника, да ти затегне парното.

— Че аз ако му кажа, значи съм куку...

— Ще го направиш, и толкова... — После излезе и аз й тръснах вратата.

Целият станах на гняв. Мозъкът ми се пръскаше. Такава наглост беше недопустима. И то в собствения ми дом. Едва се сдържах да не я ударя. Но запазих присъствие на духа, което един път се случва.

Обаче през един от следващите дни, когато бе започнало да ми минава, тя ми звънна по телефона:

— Ела за малко горе, че не мога да изляза.

Отново се ядосах, но въпреки туй отидох и още невлязъл, започна:

— Виж какво пише във вестника за подобен случай...

— Аз вестници не чета.

— И затуй те хванах!...

— Нищо не си хванала, ами първо си оправи терасата, която се руши и може да убие някой, и тогава с мен...

— Това не е твоя работа!

— Че това е обществен въпрос.

— Така ли? Значи ти ще ми диктуваш. А знаеш ли, че всички са срещу теб?

— Аз с тях ще се оправя — моментално излязох, което още повече я озлоби.

* * *

Оттук насетне най-странното е, че аз неволно се успокоих и започнах по-малко да мисля за тази история, щом бях чист пред съвестта си. И оставен на нея, започнах да се занимавам с най-различни неща, за да изтрия по-скоро този негативен факт, но уви...

На седмия ден от последната случка пощальонката дойде вкъщи и ми връчи писмо с обратна разписка. Това беше жалба срещу мен, подписана от десет човека. И копие от същата бе изпратено до управлението на фирмата, изготвяща ни сметките в компютъра. След като прочетох всичко, разбрах, че държа в ръцете си документ, който напълно ме извежда от нормалното състояние на човек, уличен в нещо — без да знае защо... А нещото бе, че съм имал РАБОТЕЩИ РАДИАТОРИ!

Не бях на себе си. Почувствах се като някой разкъсан на различни парчета човек, които шетат по разни посоки и с нулев шанс да се върнат отново там в самия него, за да бъде същият. Подигравката беше несравнима! И най-лошото — че тази жена бе казала на всички. Без да дойде някой и види истинското положение. Това много ме заболя. А преди време, когато сложих часовник за нощна тарифа в таблото, правейки добро — никой дума не обели. А сега за няма нищо — всички срещу мен! Това не можех да понеса. Щом повечето от тях бяха пенсионери и тя ги носеше в себе си, и тъй взаимно се допълваха — като един блестящ хор, който винаги пее по едно и също либрето още от времето на социализма.

Туй, да виждаш в редното нередно и да го представяш за още по-нередно — за да скриеш собствената си несрета, — това един нормален разум не можеше да роди. И то идваше най-вече от завистта, която изпитваше към мен. Тази неповторима завист, която ѝ пречеше да преглътне факта, че идвах от провинцията и живеях сам, създавайки изкуство.

Кое то не разбираше. Откъдето и цялата и агресия!

* * *

Нямах време за губене. Веднага отидох при един от съседите, за да му обясня, че случилото се с мен е пълно недоразумение, и той направо се захапа:

— Щом парното ти е изключено, значи трябва да е демонтирано. Иначе пак ще изпуска.

— Че нали е пломбирано и пломбите си стоят.

— Това е старо положение. Сега или имаш парно, или го сваляш.

— Добре тогава. Нали, когато на вас са ви слагали топломерите, са били длъжни да влязат при мен и да ми снемат радиаторите.

— Е, да, така е. Но не знам защо при теб не е станало.

— Ето виждаш ли?...

— Но стига вече!... Щом дойдат на проверка, ще се разбере.

— Няма проблем, но въпросът е за принципа.

Дните се изнизваха, минаха няколко седмици — но никой не идваше. Аз бях в обичайния си ритъм, решавайки задачите на деня. И когато на връщане от покупки си отворих пощенската кутия — побеснях!

Ако едно махленско куче побеснее, това е нещо нормално. Ухапали са го — щото си го е търсило! Но когато един човек побеснее, който винаги е живял в хармония със себе си — значи става нещо нечувано!

Виждайки си сметката за парно — бяха ми сложили ПЪЛЕН ОТОПЛЯЕМ ОБЕМ! Огън ми палеше под краката. По най-бързия начин отидох във фирмата:

— От пет години ми е изключено парното, а за миналия месец сте ми сложили невъзможна сума.

— Да, но срещу вас има жалба.

— Че това е клевета.

— Така ли мислите?

— Ами в правото си съм.

— Едва ли, има толкова подписи...

— Вижте какво! Това е една пенсионерска история, която не почива на нищо.

— Щом пишат, значи има защо?

— Ами точно това е абсурдът!

— Слушайте, господине! Ние тук не сме вчерашни и много добре знаем какви шашми стават. И ако вие не ми донесете протокол,

подписан от монтьора и домсъвета, затуй, че парното ви не е работило и след туй са го снели — и следващия път ще плащате толкова.

Нямах какво да кажа. Моментално се върнах вкъщи, почервениял от яд. Нищо не можех да направя. Бях поставен пред свършен факт. Почнах да действам светкавично.

След двайсет и четири часа, като ми дойдоха на проверка, майсторът се изсмя:

— Ако този радиатор имаше топломер, нямаше да отчете нищо.

Сетне направи нужното и ми подписа протокола. Бях вече спокоен. Но когато отидох във фирмата, отново изгубих равновесие. Пълна неразбория! Цял час ме разиграваха. Мислех, че ги лъжа! Нервите ми не издържаха. Но щом чашата на търпението преля — най-после ми коригираха сметката. Целият бях смачкан! И как няма да бъдеш? Нали затуй си белязан. Ще бъдеш не, ами че и по-лошо!... А такива като комшийката системата не ги бележи — ТЯ СЕ ОГЛЕЖДА В ТЯХ!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.